Karikatür

DÖRTLER İŞ BAŞINDA!

Sulh perisi — İmzalayacağız diye o kadar yoldunuz ki kol kanat bırakmadınız!..

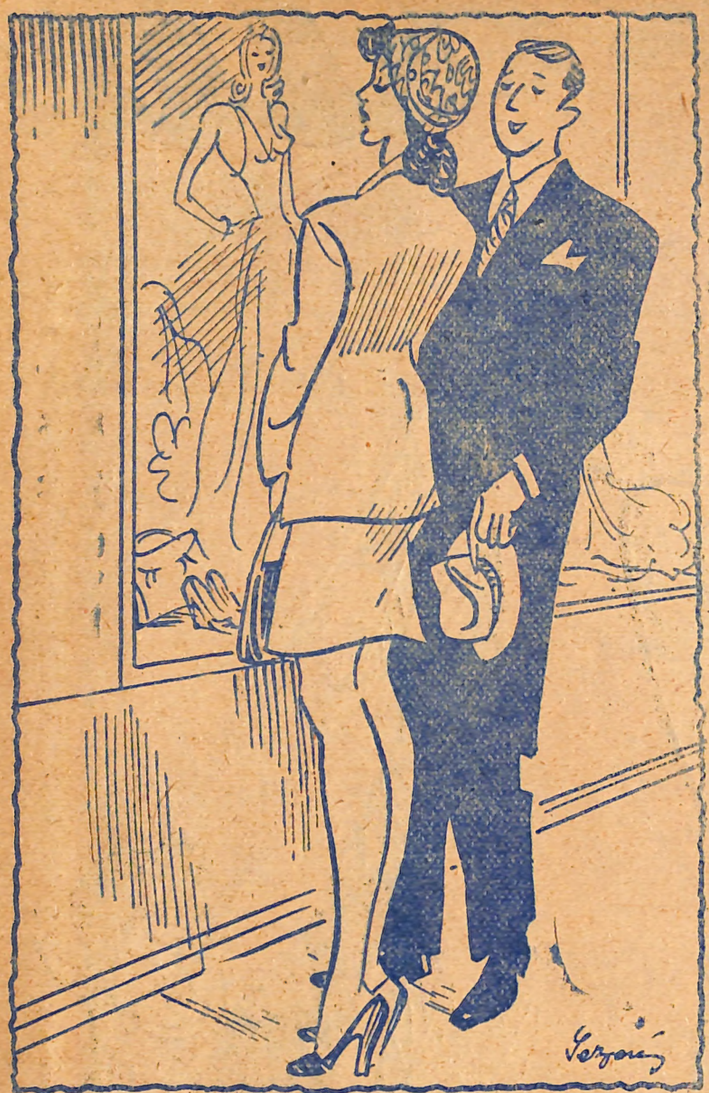

Erkek — Şu anda ne düşündüğünüzü öğrenmek isterdim.
Kadın — Evet amma, ben söyledikten sonra sizin ne düşüneceğinizi bilmiyorum!..

Ankaraya Mektup

İLKBAHAR:

İstanbulda. yağmur yağdı denecek kadar bir şey olmadı ama, tabiat gene rutubetini etrafından alıp icabını yapıyor. Sonraları ne olacak, yine geçen seneki gibi su sıkıntısı çekecek miyiz? Bu ayrıca düşünmeğe değer bir mesele. Fakat bugün her taraftan yeşillikler ve çiçekler fışkırmış bir halde...

At kestanesi ağaçlarının zümrüt gibi yeşillikleri içinde mevlût şekeri külâhları şeklinde yükselen çiçeklerle bu ağaçlar sıra sıra dizilmiş muazzam Noel çamlarına benziyorlar.

Leylâk, leylâk, leylâk... Her bahçe duvarının ve parmaklığının arkasından, hattâ yollardan taşıyor. çiçekçi sepetlerinden, kucaklardan taşıyor.

Hele mor salkımlar çardaklara, parmaklıklara, dış merdivenlerin trabzanlarına sığamıyor da kendini ağaçlara, sokak ötelerine kadar atıyor.

Ya o cânım erguvanlar; her köşe bucaktan bir gelin gibi salınarak boy gösteriyor...

İstanbulun her bahçe duvarı, yahut parmaklığı, her ev cephesi; büyük tabiat ressamının bol bol yaptığı bahar tablolarile süslü... Her taraf yeşil, mor, kırmızı beyaz renklerin zengin göz alıcılığı ile dolu...

Harp neticeleri geçimi istediği kadar sıka dursun ve tabiat da suyunu dilediği kadar naza çeksin; İstanbulda yine nazeninler ve nazlı çiçekler gözlerimizi olsun doyurmakta ve bize hiç olmazsa göz ziyafeti vermektedirler; bu da bir tesellidir!..

HEM PARTİLİYİM, HEM GAZETECİYİM:

Gazetelerde okuyoruz; Tiridoğlu üstadımız gazete sahiplerine Partili olup olmadıklarını sormuş ve Partili iseler yazılarında hep bu tarafı düşünmelerini hatırlatmış.

Allah rahmet eylesin babamın bir gün bir sebzeci Arnavuda:

— Sen islâm mısın?

Diye sorup, evet diye boynile işaret alınca, sonra:

— Peki Arnavut değil misin?

Deyip ona da:

— Ne demek efendim, elbet Arnavudum!.

Diye cevap aldığını ve tekrar:

— Peki o halde islâm değilsin!.

Deyince de Arnavudun şaşırıp bocaladığını ve ikisini bir araya getirip de:

— Canım efendim, benim dinim islâm, milliyetim de Arnavuttur.

Deyemediğini hatırlarım. Bizim gazetelerin hemen ekserisi Halk Partisine mensuptur; fakat iyi bir haber bulunca meslek tarafları galip gelip bazan Partili olduklarını da unutuverirler. Ben onların yerinde olsaydım Tiridoğluna şu cevabı verirdim:

— Amenna! Partiliyiz; velâkin ille gazeteciyiz!.

SÖYLE CANIM NE DERSİN?

Belki taşralı okuyucular merak ederler; şimdi İstanbulun ağzında şu şarkı:

Bir ihtimal daha var; o da ölmek mi dersin?
Söyle canım ne dersin?
Vuslatin başka âlem, sen bir ömre bedelsin.
Sükût etme nazlı yar, beni mecnun edersin,
Vuslatin başka âlem, sen bir ömre bedelsin.

Şimdi her çalgılı gazinoda, her toplantıda, her yerde, evde ve sokakta herkesin ağzında bu şarkı... İlâllah!...

Kafam, beynim bu şarkıdan bunaldı artık. Caddelerden bile geçemez oldum. Çünkü gramofon plâğı satan dükkânların hepsinden erkekli kadınlı bir takım cızırtılı sesler hep bu şarkıyı bağırıyorlar.

Ne yapsam; ne etsem, artık bu sesleri işitmemek için alıp başımı dağa bayıra mı kaçsam ey okuyucum! Söyle canım, ne dersin?!..

Zaparta

TAHAMMÜLÜ KALMAYINCA..

— Meşhur bir meslek adamıydı. Bir kaç tane apartımanı, iki otomobili, sekiz on parça arsası, rivayete göre yarım milyon kadar da parası vardı. Fakat zavallı adamın bunlardan başka bir serveti daha vardı: Karısı!.

Kadın iyi idi, hoştu, güzeldi, hanımdı; yalnız bir kusuru vardı, fazla sinirli idi. İkide bir kocasına kızar, elinden gümüş saplı bastonunu kapar, adamcağızı bir temiz döverdi.

— Sonra ne oldu?

— Adam, bir sene, iki sene, üç sene bu hale dayandı. Nihayet canına tak etti; çıktı, gitti.

— Mahkemeye mi?

— Hayır!. Kuyumcuya!.. Altın saplı bir baston aldı...

GALİP SAYILIR BU YOLDA MAĞLÛP!

Boks meraklıları konuşuyorlardı:

— Geçen hafta Ahmetle Nuri karşılaşacaklardı. Ne oldu?

— Ahmet dayak yedi!.

— Nasıl olur yahu? Ben Ahmedi galip geldi diye duydum!.

— Evet, maçta Ahmet galip gelmişti ama. Sonra Nurinin taraftarları ringe hücum edip çocukcağızı bir güzel dövdüler!.

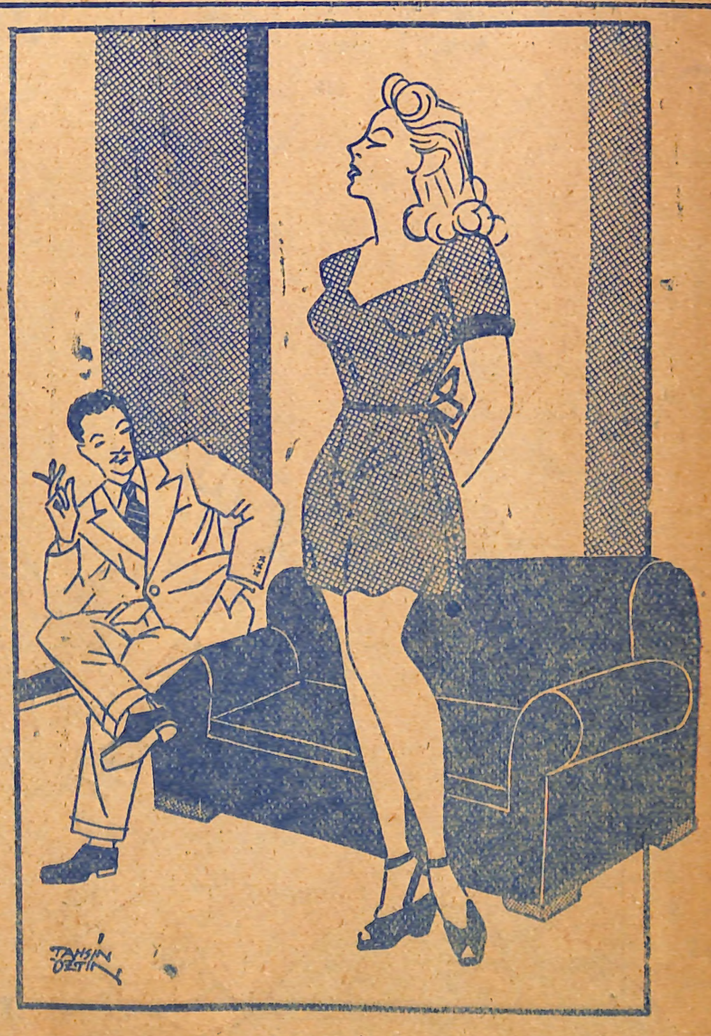

— Parasız kaldım mı evdekilerden çekerim..
— Sen onlardan değil, onlar senden çekiyor, demek!..

No. 542. CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 16 MAYIS 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

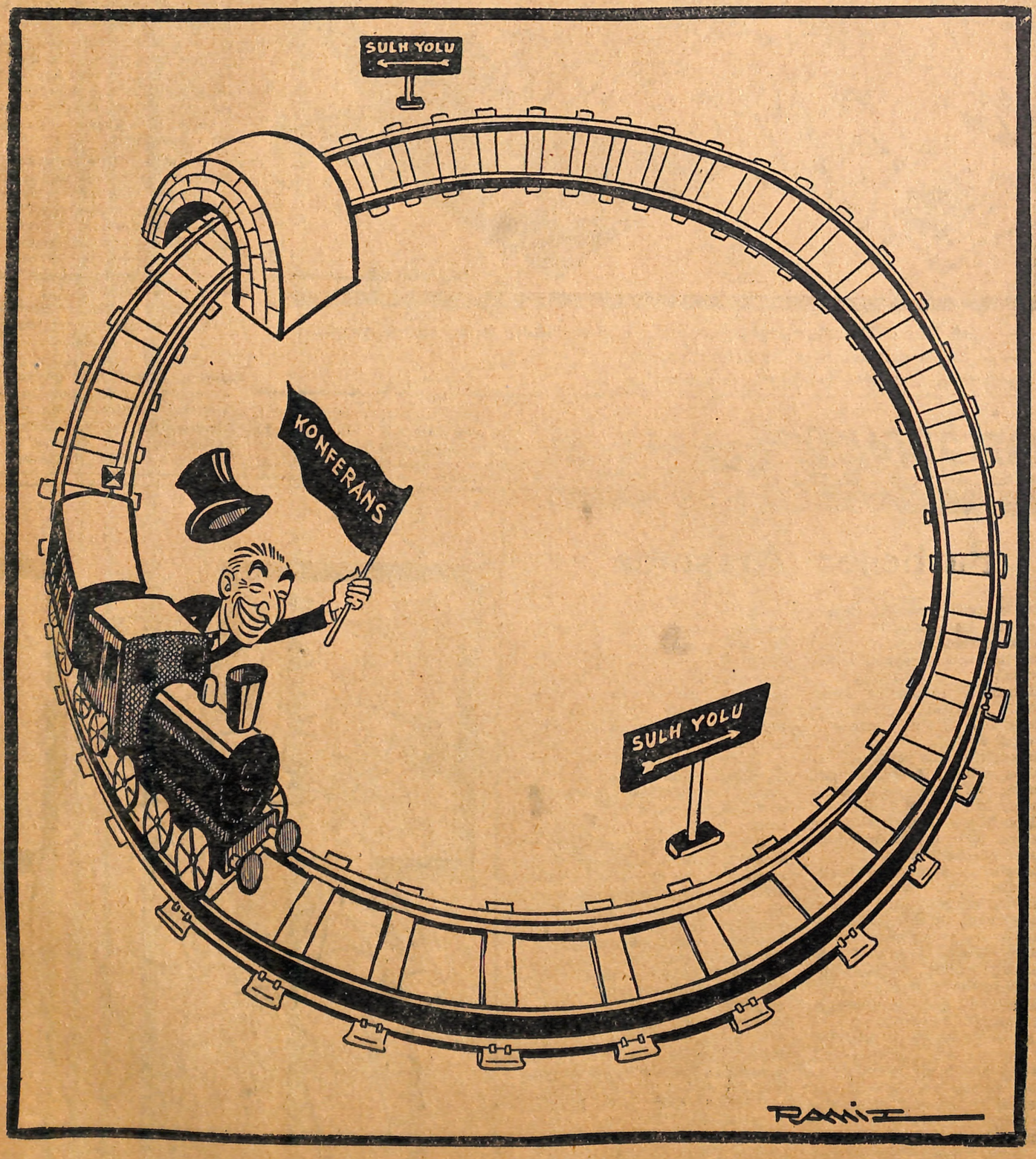

KONFERANS SULHA DOĞRU GİDİYOR:

— Dön baba dönelim, hacılara gidelim!..

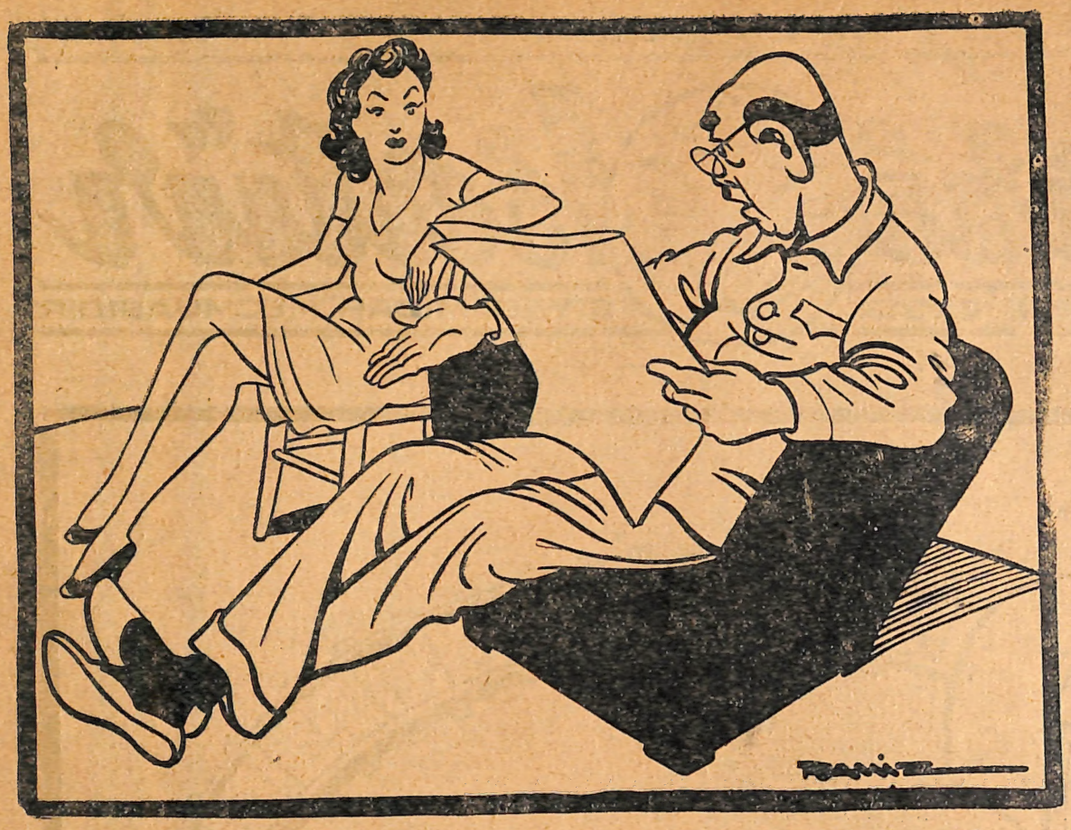

— Yerli Mallar Pazarları kapanıyormuş... Binlerce kadın işsiz kalacak, yazık..
— İçerideki çalışanlardan mı bahsediyorsun?
— Hayır, kapıdaki bohçaçı kadınlardan!..

HAFTADAN HAFTAYA

Particiler Arasında

Bir kahvede yanımdaki masada oturan bir muvafık ile bir muhalif arasında dinlediğim tartışmalı bir sohbeti aynen zaptediyorum.)

Muhalif — (Hiddetle) Beklemezdik. Doğrusu bunu sizden beklemezdik. Size ne kadar teessüf etsek azdır.

Muvafık — Dur yahu. Ayağını akrep sokmuş Arap bacı gibi bağırma. Suçumuz ne ise söyle de anlayalım.

Muhalif — Muhalefetin bu memleket için faydalı olduğunu söyleyen siz değil misiniz?

Muvafık — Evet, insan hatadan salim olmaz. Bunları söyleyecek bir muhalif parti çıkarsa elbette memnun oluruz. Kusurlarımızı anlarız; bunların tashihi cihetine gideriz. Memleket hakkında hayırlı olur. Bu söylediğimizi inkâr ediyor değiliz ki...

Muhalif — Öyle ise bize neye fena muamele ediyorsunuz?

Muvafık — Fena muamele mi? Kimin haddine düşmüş. Bilakis sizi büyük bir nezaketle ve dualar, senalarla karşıladık. Doğuşunuzu kutlulamak için bir kurban kesip top atmamız kaldı. Yeni çıkan bir muhalif partinin bu kadar güler yüzle karşılanması belki dünya tarihinde görülmemiştir.

Muhalif — Samimî olmadıktan sonra.

Muvafık — Samimî olmadığımıza neden hükmettin?

Muhalif — Biz teşkilâtımızı kurmağa başlar başlamaz aleyhimizde konuşmağa ve hareket etmeğe başladınız.

Muvafık — İnsaf edin. Siz daha selâmünaleyküm demeden bizim aleyhimizde ağzınıza geleni söylemeğe başlarsanız biz nasıl susarız?

Muhalif — Biz sizin aleyhinizde bulunmadık. Memleketi iyi idare edemediğinizi söyledik ki vazifemiz de zaten budur zannederim.

Muvafık — İyi a iki gözüm ama söylemeden söylemeye fark vardır. Bütün dünyanın bir hastalık geçirdiğine şüphe yok. Bir vücut hastalık ateşile cayır cayır yanarken onun her hangi bir uzviyetinin salim kalmasına imkân var mı? Bunun bizim memleketimizde de bir takım elemli tesirleri oldu. Bunların hepsini siz bize yükletmeğe kalkarsanız biz size nasıl "Allah razı olsun,, deriz? Gökten taş düşse bunu hükûmetten bilmeğe kalkıyorsunuz. Tenkidin halisi odur ki kusurlarla beraber iyi tarafları da söyler. Demek siz durmadan bizim kuyumuzu kazacaksınız, biz de size: "Evet efendim; keramet buyurdunuz efendim!,, diye Hacivat çelebi gibi durmadan kavuk sallayacağız. Nerede bu bolluk? İşin nihayetinde iki partili iki boksör gibidir. Halk karşısında meydana çıkarlar; birbirlerini centilmence selâmladıktan sonra döğüşe başlarlar. Biz ikimiz de bunu yaptık ve oyuna başladık. İlk yumruğu attınız. Buna karşı bizim kollarımızı kavuşturup duracağımızı beklemezdiniz elbette. Oyunun kaidesi dahilinde biz de mukabelede bulunduk. Hem itiraf et ki gayet hafif bir mukabele.

Muhalif — Neresi hafif? Gözümüzden ateş çıktı. Yirmi beş yaşında koskoca adam, üç aylık çocuğun gözüne velev ki pek şiddetli olmayan bir yumruk vurursa...

Muvafık — Haa!... Madem ki bunu ağzınla söyledin. Gel öyle ise konuşalım. Benim partim yirmi beş yaşında güçlü kuvvetli bir delikanlıdır. Sen üç ay evvel onun bir çocuğu olarak dünyaya geldin. Bu noktada da anlaşmalıyız. Sen onun etile, kanile beslenmiş öz çocuğusun. Senin de zamanla büyüyerek onun yerine geçmek istemenden daha tabiî bir şey olamazdı. Fakat sen ağzında emziğin, altında sübeğinle hemen onu nakavt etmeğe kalktın.

Muhalif — Teşbihle hak kazanılır mı canım?

Muvafık — Öyle ise vaka üzerinde konuşalım. Ne yaptık size?

Muhalif — Bir parça derlenip toplanmamıza meydan vermeden Büyük Millet Meclisini yenilemeğe kalktınız. Bu sırf bizim milletvekili seçiminde kazanarak memleket idaresini elimize almamıza mâni olmak içindir.

Muvafık — Peki bir sene bekleseydik kazanacak mıydınız?

Muhalif — Belki.

Muvafık — Ben pek o fikirde değilim. Henüz kaç kişisiniz ve elinizde henüz dişe dokunur kaç insan var? Bir memleketi bugünkünden daha iyi bir idareye kavuşturacak bütün unsurlarile bir partinin bir senede, hattâ beş se-

— Sanatta muvaffakiyet bir tablonun seyirciyi düşündürmesidir.
— Öyle ise bu yeni ressamlar çok muvaffak oluyorlar... Tablolarının manalarını sökmek için aylarca düşünmek lâzım!..

Bay — Hayatımda sevdiğim tek kadın sizsiniz.
Bayan — Bu herkese söylenilen demode olmuş bir kelimedir.
Bay — Yanlışınız var, ben bu kelimeyi yanlız tanıştığım kadınlara söylerim!.

SPORA BAŞLANGIÇ

Uzun boylu, sıska, koca gözlü, acaip bir adamdır. Ama çocukluğundanberi böyle!. Mektepte iken de çelimsiz, beceriksiz bir çocuktu. Bir kere olsun jimnastik derslerine gelmezdi. Her zaman raporlu idi. Yalnız kitap okumasını bilirdi. Onun için arkadaşları kendisine "Kütüphane Faresi,, adını takmışlardı.

Geçenlerde, Divanyolundaki pehlivanlar kahvesinde oturmuş,. çay içiyordu. Eski arkadaşlarından biri onu görünce içeri girdi. oturdular, konuştular. Bir aralık, yeni gelen:

— Maşallah!. dedi. Sende terakki görüyorum!.

Kütüphane Faresi sordu:

— Ne gibi?

— Spora başlamışsın!.

Öbürü kalın gözlüklerinin arkasından büsbütün küçülen gözlerile tuhaf tuhaf baktı:

— Bunu da nereden çıkardın?

— Baksana, pehlivanlar kahvesinde oturuyorsun!.

MEŞREPLERİ Mİ KENDİLERİ Mİ?

İki Hacıağa bir çalgılı gazinoda dört tane kadın yakaladılar... İsterseniz dört tane kadına yakalandılar da diyebilirsiniz!.

Yediler, içtiler, eğlendiler. Sıra gidip yatmağa geldi. Kadınlar iyi kalpli hatunlardı. İçlerinden biri:

— Canım, dedi, aramızda yabancı yok!. Hep beraber bize gidelim. Rahat edemezseniz kusura bakmazsınız!.

— Gusur da ne dimek iki gözüm?!.. Gak gidek!.

Gazinodan çıktılar. Kapının önünde enayi bekleyen bir şoförle karşılaştılar. Hacıağalardan biri:

— Yavrum! dedi. Bizi şu bayenin evine gadar iletiver!.

Şoför kalabalığı bir saydı:

— Götürelim bayım ama, dedi, lâstikler bu kadar kişiyi çekmez!.

Hacıağa göz kırptı:

— Canım uzun itme!. Bayenler hafiftir!.

BİZİM PROFESÖR

Pek dalgındır, bilirsiniz. Evlenmeden evvel, şimdiki karısı ile nişanlı olduğu günlerde, bir gün, sevgilisi ile beraber Kadıköyünden İstanbula geçiyordu. Bilet almak için gişeye gitti. Nişanlısı da biraz geride onu bekliyorlu. Üstat, memura:

— Bir gidip gelme bilet ver! dedi.

Parayı verdi, bileti aldı, nişanlısının yanına döndü.

Kız, kendisine bilet alınmadığı için sinirlenmişti:

— Niçin bir tane bilet aldın? diye sordu.

Profesör hayretle elindeki bilete baktı, sonra gülümseyerek:

— Affedersin sevgilim! dedi. Kendimi unutmuşum.

nede yetişmesi nasıl akla sığar? Mecburen yine üç aylık çocuk teşbihine döneceğim. Siz bu sene ne iseniz gelecek sene de onun mek parmak ilerisinde olacaksınız. Daha açıkçası sizinle bu sene yapacağımız boksla gelecek sene yapacağımız boks arasında bize gore büyük bir fark yoktur. Şu halde Meclisi yenileme kararımızı sırf sizden korktuğumuz için aldığımızı söylemek, kendinize karşı fazla bir teveccühtür. Bir vapurun bir sandaldan korkarak hareket saatini değiştirmesi kadar akla gelmeyecek bir şeydir. Boş kuruntuları bırakın da göz önündeki gerçekleri görün.

Muhalif — Canım tenkit isteriz diyorsunuz, tenkit ediyoruz; kızıyorsunuz.

Muvafık — İnsan edin. Sırf demokratik hayatta en büyük bir gelişme adımını atmak için en büyük bir hareketi yapıyoruz. İki dereceli seçimden bir dereceli seçime geçiyoruz. Bunu hiç bir mecburiyet olmadan sırf memleketin hayrı için yaptığımızı idrak edecek kadar zeki ve akıl sahibisiniz. Böyle olduğu halde çatık çehrenizde en küçük bir neşe ve takdir alâmeti görünmüyor. Buna mukabil tenkit, tezyif, itiraz, alay tümen tümen... Arkasından da bu seçime iştirak etmiyoruz diye bir nevi tehdit...

Muhalif — Elbette etmeyiz. Mademki bunu bizim muvaffakıyetimize engel olmak için yapıyorsunuz.

Muvafık — Öyle de farzetseniz yine bu yeni seçim tarzının muvaffak olması için elinizden gelen âzamî yardımı yapmanız lâzım gelirdi.

Muhalif — Muhalifin muhalife yardımı olur mu?

Muvafık — Pardon, muhalifin muhalife değil muhalifin memlekete yardımı mevzuu bahistir.

Muhalif — Biz memlekete yardımdan hiç bir zaman kaçacak insanlar değiliz.

Muvafık — Ver elini anlaştık. Şu halde sizin seçimlere iştirak etmemeniz sırf aday göstermemek noktasındandır. Aday göstermek gibi göstermemek de hakkınızdır. Buna kimse bir şey diyemez. Fakat her biriniz elbette bu memleketin çocuğu sıfatile sandık başına geleceksiniz. Aklınızın kestiği her hangi ansana rey vereceksiniz öyle değil mi? Aksini zaten sizden bekleyemeyiz. Siz Eam'cı değilsiniz ki sırf seçimlere engel olmak ve memleketi dünyaya karşı küçük düşürmek için rey sandığına boykot yapmanızdan korkalım.

Karikatür

— Sen tek dereceyi mi tercih edersin, çift dereceyi mi?
— 45 dereceyi!..

Akıl Hocası

Bursada K. D. :

"Ben esmerim, kocam sarışın... Acaba çocuğum nasıl olacak?„

CEVAP :

Dünyaya geleceği mevsime tâbi olması kabil: Yazın sıcağın tesirile yanık, kışın karların aksile beyaz bir renk alabilir!

★

Fatihte M. N. :

"Bir dereceli seçimi mi, iki dereceli seçimimi tercih ediyorsunuz?„

CEVAP :

Söz aramızda: Halk gözile bir dereceli seçim, milletvekili gözile de iki dereceli seçim hoşa gidiyor!.

★

Erzurumda S. Ş. :

"Sürüden ayrılanı kurt kapar sözü âdem oğullarına tatbik edilebilir mi?„

CEVAP :

Ben atalar sözünü tamamlayayım da siz isterseniz tatbik edin, isterseniz tatbik etmeyin: "Sürüden ayrılanı kurt kapar; fakat bütün sürünün kasap elinden kurtulması da bir mesele!„

★

Eminönünde H. Y. :

"Sevgilim son günlerde bana iltifat etmez oldu... Acep esbabı nedir?,

CEVAP :

Ya ayna, ya tarak tüccarı olacaksınız: Son günlerde ayna, tarak piyasasının düştüğünü haber almış olmalı!.

★

Çamlıcada A. İ. :

"Bülbüller çoktan ötmeğe başladı, fakat güllerden henüz haber yok...„

CEVAP :

Güller, bülbül gibi, kış günlerini hasretle geçirmediler ki... Güller, serlerde, verandalarda, salonlarda geçirdikleri vuslat uykularından henüz uyanıyorlar. Müsaade edin de biraz mahmurluklarını gidersinler!.

★

Taksimde Z. Z. :

"1. Sinema artisti olmak istiyorum... Başlıca şartı nedir?

2. Sesimin güzel olduğuna eminim, sizin de emin olmanız için ne yapayım?

3. Bana bir resminizi gönderirseniz çerçeveletip masama koyacağım.„

CEVAP :

1. Film şirketleri gittikçe çoğalıyor; biraz sabrederseniz hiç bir şarta hacet kalmadan mükemmel bir artist olabilirsiniz!

2. Evli iseniz, kocanızla çocuklarınızdan, evli değilseniz annenizle babanızdan baş ağırsı çekmediklerine dair bir vesika gönderiniz; sesinizin güzelliğinden zerre kadar şüphemiz kalmaz.

3. Dile düşmenizden korkarım. Bunun için çerçeveyi resimsiz olarak masanıza koymanız daha münasip olur.

★

Beşiktaşta E. A. :

"Bir kere bir bir ediyor da neden iki kere iki iki etmiyor?„

CEVAP :

Etmediğini kim söylemiş? Bir kere de Bakırköy hastanesinden sordunuz mu?.. **Akıl Hocası**

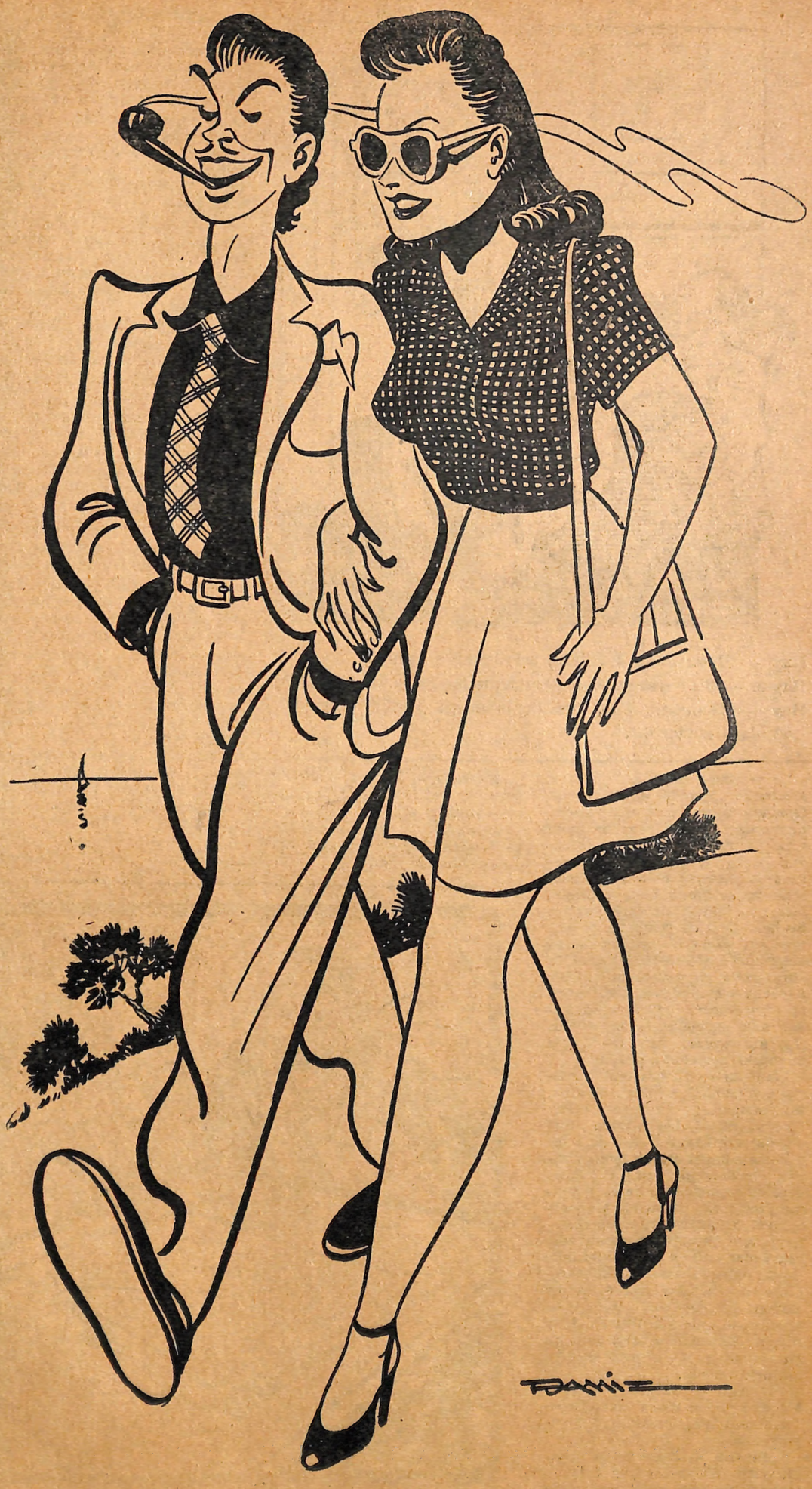

— Seçimler başlayınca herkes istediğini seçecekmiş...
— O zamana kadar kim bekleyecek, ben seni şimdiden seçtim bile!..

KUÇUK KRAL KOSKOCA TAHTI BIRAKTI...

— Giderim dur diyen yok
Ayrılık gömleğini
Benden başka giyen yok...

AŞK BİR HASTALIKTIR

Yazan: ÇALAPALA

Muayene odasına yirmi beş yaşlarında bir genç girdi. Doktor, delikanlının yüzüne baktı. Hiç de hastaya benzemiyordu.

— Buyurun!. Oturun!.. dedi. Şikâyetiniz?.

— Doktor bey! Geçenlerde "Yenilik,, mecmuasında çıkan bir yazınızı okudum.

— Gazeteci misiniz?

— Hayır doktor, müsaade edin, anlatacağım... Bu yazınızda aşkın âdi bir hastalıktan, bir görüş hastalığından ibaret olduğunu yazıyordunuz.

Doktor yerinden kalktı:

— Görüşmek için geldinizse yandaki odada biraz istirahat buyurun! dedi. Bekleyen hastalar var.

— Ben de hastayım doktor. Muayene için geldim. Sıramı bekledim.

— Öyle ise hastalığınızı söyleyin. Siz benim yazdığım bir makaleden bahsediyorsunuz!

— Beni buraya getiren o yazınız oldu da onun için doktor bey!

— Anlayamadım.

— Anlatmama meydan bırakmadınız ki!..

Doktor gülümseyerek tekrar yerine oturdu:

— Pekâlâ! dedi dinliyorum.

Hasta yutkundu. Söyleyeceklerini toparlamak ister gibi bir an durdu. Sonra anlatmağa başladı:

— Efendim, iki senedenberi genç, güzel, asil bir kızı seviyorum. Üniversiteden tanırım. Çok zeki, iyi yetişmiş, her bakımdan sevilmeğe değer bir kız!.

— İyi ya... Hemen evlenin öyle ise!.

Delikanlı başını salladı:

— Mükmün değil!. Mümkün değil doktor! Tutmağa mecbur olduğum bir baba öğüdü var; bunu çiğneyemem!.

— Ne imiş bu öğüt?

— Ben Diyarbakırdan, tanınmış bir ailenin çocuğuyum. Üniversite tahsili için İstanbula gelirken babam bana: "Oğlum, dedi, İstanbula gidiyorsun. Orada Üniversitede okuyacaksın. Bir çok kız arkadaşların da olacak. Bunlarla ahbaplığı ilerletmen, hattâ birisile sevişmen mümkündür. Evlenmek her gencin kendi başına düşünüp yapacağı bir iştir. Fakat ben sana bir öğütte bulunacağım. Bu öğüt hem kendi hayatımdaki acı tecrübelerin bir özü, hem de bir atalar sözüdür: Sevip evlenme, boşanıp alma!,,

Doktor sükûnetle dinliyordu. Babanın öğüdü, doğru, der gibilerden başını sallayarak karşıladı. Çocuk devam etti:

— Babamın öğüdünü tutacağıma söz verdim.

Doktor arkasını tamamladı:

— Gel gör ki, İstanbulda da bir kıza gönül verdiniz; şimdi ıstırap çekiyorsunuz! öyle değil mi?

— Öyle doktor!. Ne kadar derin acılara da mal olsa bu sevdiğim kızla evlenmemeğe karar vermiş bulunuyorum. Aşkın âdi bir görüş hastalığı olduğunu anlatan yazınızı okuduktan sonra içimde bir ümit doğdu. Acaba bu hastalıktan kurtulabilir miyim, diye düşündüm. Hemen size geldim. Kuzum doktor! Hayatımı siz kurtaracaksınız!..

Doktor parmaklarile masanın üstünde trampet çalarak düşünüyordu:

— Arkadaş! dedi. Ben açık sözlü bir adamım!. Doğrusunu istersen o yazı tamamile ilmî bir yazı değildir. Aşk hakkında benim kendi görüşümü anlatır. Hakikaten, ben, aşkın bir "yanlış görme,, den ibaret olduğuna inanıyorum. Fakat bu tezin tecrübesi, isbatı yapılmış değildir. Onun için seven bir kimseyi aşktan kurtarma fikri henüz bir fantazıden ibaret!.

Delikanlının yüzünde acı bir ümitsizlik belirmişti. Doktor kaşlarını çatarak sözünü şöyle tamamladı:

— Bununla beraber ben bu tedavi usulünü de bulabileceğimi zannediyorum!

— Aman doktor!.

— Sizden para almayacağım. Yapacağımız, bir tecrübeden ibarettir. Siz bana yardım etmiş olacaksınız.

— Ne isterseniz yapacağım doktor!

— Dediklerimi yaparsanız genç, güzel, asil, terbiyeli... Başka daha ne demiştiniz?.

— Çok iyi yetişmiş, münevver bir kız!.

— İşte bunların hep yalan, özenti, uydurma olduğunu göreceksiniz!.

— Ne diyorsunuz doktor?!.

— Göreceksiniz!.

Genç adam şaşkınlığını anlatan bir dudak büküşile sessiz, bekledi. Doktor:

— Evvelâ yaş meselesinden başlayalım!. dedi. Kadınların çoğu yaş bahsinde yalan söylerler.

— Bunu zannetmem doktor!

— Deneyeceğiz!. Kaç yaşında olduğunu söylüyor?.

— Yirmi üç!.

— Güzel!.. Bir kolayını bulup hangi nüfus memurluğunda kayıtlı olduğunu öğreneceksiniz. Hemen oraya gider, evleneceğinizi söyleyerek kütükteki kayda bakarsınız. Bahse girerim ki sizden daha büyüktür.

— Böyle çocukça bir yalanla beni aldatırsa derhal kendisinden soğurum!.

— Haydi, hemen iş başına öyleyse!.

* * *

Üç gün sonra delikanlı tekrar doktorun muayenehanesinden içeri giriyordu. Doktor kendisini merakla karşıladı:

— Ne haber?.

— Hemen hemen haklı çıktınız doktor!.

— Büyük değil mi?!.

— Yaşı yirmi üç olmasına yirmi üç gözüküyor amma mülâhazat hanesinde bir kayıt var. Mahkeme kararile doğum tarihinde bir düzeltme yapılmış. Eski kayde göre yirmi altı olmak lâzım!.

Doktor göğsünü kabartarak:

— Demek mesele kalmadı! dedi. Aşkın bir yanlış görüşten ibaret olduğunu anladınız. Siz onu yirmi üç yaşında zannettiğiniz için sevmiştiniz, halbuki yirmi altı yaşında imiş. Hakikati görünce...

Delikanlı başını iki yana sallayarak acı acı:

— Maalesef doktor!. dedi.

— Ne o, hâlâ bu yalancı kızı seviyor musunuz?.

— Çünkü belki de bu düzeltme meselesi haklıdır. Koskoca mahkeme bir yalana âlet olamaz ya!.

Doktor bir an düşündü:

— Pek âlâ!. dedi. Bu yaş bahsini geçelim. Güzel diyorsunuz değil mi?!.

Genç hasta, heyecanla anlatmağa başladı:

— Hem de nasıl?. Venüs bile ona tapar!. Yanaklarının tabiî kızıllığı, uzun kirpiklerinin, saçlarının...

Doktor alaylı bir sesle hastanın sözünü kesti:

— Mükemmel!. Hemen onunla beraber plâja gidiniz. Denize girsin, çıksın. Yanaklarına, saçlarına, kirpiklerine bir de o zaman bakınız!.

— Onlar da yalancı mı diyorsunuz doktor?.

Doktor, sırtını okşayarak, delikanlıyı kapıdan çıkardı:

— Nene lâzım senin!.. Sen benim dediğimi yap!..

* * *

Delikanlı gitti. Bir hafta sonra geldi. Başı eğik, suratı asıktı. Sümsük bir hali vardı. Doktor işi alaya aldı:

— Ee... Nasıl senin sevgili?.

— Doktorcuğum hakkınız var. Boyamadığını sandığım yanaklarının rengi sahte imiş. Denize girince kirpiklerindeki rimeller aktı, çipil çipil bir şeyler oldu. Saçlarının dibine dikkat edince onların da boyalı olduğunu farkettim. Fakat...

— Fakat?..

— Biraz sonra o kadar sanatlı bir tuvalet yaptı ki eskisinden güzel bir halde tekrar karşıma çıktı. Ona yeniden gönül verdim!.

— Sen de pek sırnaşık âşıklardanmışsın birader!.. Demek bu da olmadı!. Başka ne demiştin? İyi yetişmiş bir kız diyordun galiba!..

— Mükemmel bir ev kadını, asil, terbiyeli!..

— Pekâlâ... Bu hafta ona bir yemek pişirt de ye bakalım!.

— Nasıl teklif ederim doktor?

— Canım arkadaşlardan birinin evinde bir toplantı yaparsınız. Orada apansız yiyecek bir şey pişirmek lâzım gelir. Tabii kızlar dururken erkekler pişirecek değil ya!.

— Çok güzel doktor!.. Allahaısmarladık!..

* * *

Üç gün sonra genç telefon etti:

— Doktor, şu aşk tedavisi meselesi hakkında görüşecektim!

— Niçin gelmediniz?. Buyursanıza!..

— Lüzum kalmadı doktor!. Artık şifayı buldum!.

— Sevgilinizin pişirdiği yemekler pek hoşunuza gitti galiba?

— Yalnız o olsa bir şey değil doktor!..

— Anlatın bakalım, daha neler oldu?.

— Dediğiniz gibi arkadaşlardan birinin evinde bir toplantı hazırladık. Bizimkine, ben et, yumurta, öte beri aldım, şunlarla bir şey pişir de hep beraber yiyelim, dedim. Önce şaşaladı. Hiç halde yapamam demekten utandı. İnanır mısınız doktor, yumurta pişirmesini bile bilmiyor!.. Bereket versin Sandviç, peynir, hazır dolma falan vardı. Şarap da almıştık. Pişirdiği yemekler alay mevzuu oldu. Nazeninim alınmasın mı?!. Sarhoş olunca ne terbiyesiz, ne çirkef şey olduğu da meydana çıktı!

— Oyledir!.. "Hiddet güher-i âdemi temyize mihektir.,, derler ama işret ondan daha iyidir!.

— Hasılı üzerimdeki bütün tesirini kaybetti. Pek sevinçliyim doktor!..

— Kimin nesiydi bu kuzum?.

— Şey!.. Ne lüzumu var doktorcuğum?!. Bir kız işte... Zamane kızlarından biri!.

— Canım ben doktorum... Doktorlardan bir şey saklanmaz... Söyle!..

— Vaz geçin doktor... Ne de olsa bir aile sırrı!.

— Doktor demek sır küpü demektir. Söylemene bak!..

— Tuhaf olacak ama...

— Neden tuhaf olsun canım?!.

— Darılmazsınız değil mi?!.

— Neye darılayım?!. Söyle!..

— Sizin kızınız!..

Çalapala

O BİR ŞEY DEĞİL!

Öğretmen karneleri dağıtırken çocukların ana babalarını da okula çağırmıştı. Fatoşun da babası gitti!.

Öğretmen karneleri verirken çocukların hal ve gidişi hakkında velilerle de konuşuyordu. Sıra Fatoşun babasına gelince:

— Kızınız sınıfın en çalışkan, en kavrayışlı, en ileri çocuğudur! dedi. Yalnız bir kabahati var, çok geveze! Sınıfta hiç durmadan konuşur.

Fatoşun babası gülerek cevap verdi:

— O bir şey değil öğretmenim, Siz onun annesini bir görseniz!.

NAZARİYATÇIYA DERS

"Cingöz Recai,, romanlarını bilirsiniz!. Server Bedi'in bu meraklı hırsız - polis romanlarını herkes okumuştur. Bir gün Server Bediin evine bir hırsız girdi; soydu, soğana çevirdi. Giderken de bir kartvizit bıraktı.

Sayın muharrir eve geldiği zaman hırsızın bıraktığı kartı buldu. Arkasında şunlar yazılıydı:

"Üstat, boş zamanlarınızda beni de düşünün!. İpsiz Recep,,

LİSTE BAŞINDA:

— Pek küçük yazmışlar, kendimi seçemedim.

— Darılma birader, küçükleri seçemeyip büyükleri seçtiğine göre sende adamakıllı siyasî miyopluk var!..

KARDEŞ KAVGASI

Nedir diye sorarsan şu fırka dağdağası,
Diyecekler sana ki: "Bu bir kardeş kavgası!,,

Kardeşlerin kavgası benzer az çok şakaya,
Bulunmazsa ortada bir menfaat dalgası...

Bu şaka harbe döner, şayet diken olursa
Birinin gözlerine ötekinin tulgası.

Dostça görüşseler de hatırında bulunsun
Rahmetli Lâfonten'in tilkisile kargası:

Beriki ta havadan kapar taze peyniri,
Bir kere açılmasın ötekinin gagası!

Doyum olmaz tadına iktidar mevkiinin:
Arabası, atı var, kalyonu, kadırgası...

Sade makam hırsile gözler dönüverirse
İkisinden birinin incinir kaburgası.

Deli Ozan diler ki, bu seçimde doğmasın
Muhabbet rüzgârından husumet kasırgası!

Deli Ozan

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

Yazan: Ragıp Şevki Yeşim

— 6 —

Fukara adam da hemen biyol goşmuş, eve getmiş, gaşık düşmanına her şeyi minevvel ve minahir anlatmış. Garı bu, saçı uzun aklı gısa... Ülen efendi, demiş, bu benim burnum çohça büyük, şuncağızı bir güççültsek, demiş, hemen ya Hızır demişler, güççültmüşler, bahmışlarkim boncuk gadar oluvemiş. Garı çığırtıyı goparmış: "Efendi, bu burunla ben niderim, yah bir gılı da büyüsün, demiş. İkinci gılı da... efendime diyeyim yahmışlar, bu sefer garının burnu asma gabağına dönmüş... Ülen etme, eyleme, demişler, garı basmış çığırtıyı: "Ben gayri eski burnumdan memnunum, o burnumu isterin...,, demiş, bu sefer de geri kalan üçüncü gılı yahmışlar, burun eski gılığına girmiş emme, gısmet de böylecene yoh olmuş, gitmiş...

Öteden, o geveze taşralı tüccar bir kahkaha attı:

— Dayı, o dediğin masal başka türlüdür, gel de anlatam.

— Ülen hemşerim, hikâyenin başka türlüsü olur mu?

— Gel gel, gel bak dinle de az gül hele...

Başımı pencerenin kenarına dayayarak uzun uzun geçtiğimiz yollara baktım.

Kafamın içinde de sanki bir lokomotifin tekerlekleri dönüyor, kolları işliyordu.

Bir rüya gibi gelen bu servetten sonra bir takım uğultulu, gürültülü bir hayatın başlayacağı muhakkaktı. Fakat sonu fena bitmesi muhtemel olan bu hayallerin, yahut da hayatımda hepsi de geçecek olan bu çeşit kuruntuların ne de güzel tarafları vardı.

Fakat hayır, ben bu servetten sonra hayatı çok görmüş, çok bilmiş olmam lâzım gelecekti. Bir taşra delikanlısının safiyeti içinde İstanbulda gezmek, boğulmak demekti.

— II —

"Her uçan kuşun eti yenmez,,
Atalar sözü

Haydarpaşadan Eminönüne kadar peşime takılan adama tek bir cevap vermedim. Mütemadiyen söylüyordu:

— Hastalık sağlık insanda... lâkin usta hekime düşmedin mi yandın gitti demektir. Geçen yıl akrabadan biri İstanbula geldi de acemi doktorlar elinde can verdi idi. Sende bir hastalık var amma, arkadaş, bunu ben bilemem gayri. Lâkin insanlık olsun diye sana yardım edeyim, bir doktor sağlık vereyim de yedi ceddime rahmet okuyasın!.

Adamcağız belli ki, hayır düşkünü bir adamdı. Beni Karamürsel sepeti gibi ufak tefek, çelimsiz, kansız görünce yüreği dayanamadı, peşime takıldı. Lâkin... Köprüyü geçince birdenbire kendime geldim: Kasabada bir Hacı efendi vardı ki, İstanbula romatizmalarını tedavi için gitmişti. Karşısına bir adam çıkmış, onu bir doktora götürmüş. Doktor git gel, git gel yapa yapa Hacı efendide para pul kalmamış. Memlekete dönüşünde vilâyet doktoruna da uğramış. Meğerse o İstanbuldaki doktor, göz doktoru değil mi imiş?!. Nereden nereye? Herif hekim komisyoncularile neredeyse fala bile bakacakmış...

Eminönünde bir eczahane önünde durunca dönüp herife baktım:

— Yalan değil hemşerim, ben hastayım da İstanbula geldim.

— Hah şöyle işte, doğruyu söylesene be kardeşim, işte ben gördüm de seni....

— Doğru, hastayım.

— Ne hastasısın, hastalığın ne?.

— Bizim memlekette timarhanede idim, kaçtım. Yolda beni bir kuduz köpek ısırdı, şehre geldim. Üç defadır vakit vakit üzerime fenalık geliyor, ötekinin berikinin üzerine saldırıyorum. Nah, işte.. işte...

Hemen dişlerimi sıktım, bavulumu elimden düşürdüm.

— Ihıı! diye inleyerek titremeğe başladım.

Gözümü açtığım zaman herif ortalarda yoktu. Oh, çok şükür, herif beni dişine göre bulamamış, üstelik de deliliğimden, kuduzluğumdan korkmuştu.

Bu ilk muzafferiyetim bana neşe verdi, hemen yürüdüm. Ağzımda:

Güllünün kızı suya da gider,
Gönlümü aldı, acep ne ider.

Şarkısını ıslıkla çala çala, sağımdan solumdan geçenleri dirsekleye dirsekleye, bir dört yol ağzına kadar geldim. Cebimden defterimi çıkardım. Noterin yerini sordum, gösterdiler.

Bina koca bir bina idi, fakat içindeki merdivenler bizim kasaba değirmeninin merdivenlerinden dardı. Kırmızı, koca bir okla gösterilen kapıyı vurmak istedim, sonra vaz geçtim, hemen içeriye daldım. Karşıma boydan boya, alçak bir tahta duvar, arkasına çekilmiş, dört tane de kız çıktı. Onları görünce yüreğim attı, lâkin sağlam olacak değil miydim?

— Günaydın bayanlar! dedim.

Hepsi birden başlarını kaldırdılar, bana baktılar. Biri, kalemini kırmızıcık dudağı üstüne koydu ve:

— Günaydın maymun suratlı! dedi.

Bu söze kızmak mı, gülmek mi lâzım geldiğini birdenbire kestiremedim:

— He.. he, dedim. Sizin İstanbulun cilvesi mi bu?

Çantamı, tahta duvarın üstüne koydum:

— Sizin müdürünüz nerede?. dedim.

Kalemi ağzında tutan tombul bir kız ayağa kalktı, salına salına yanıma geldi:

— Sen müdürü ne yapacaksın?.

— Konuşacağım.

— Ne konuşacaksın?

— Senin ne üstüne vazife, ben konuşacağım işte...

— Dur biraz, bekle beni...

Hemen koştu, masası üzerinde yeşil mukavvaları karıştırdı, bir dosya çıkardı, geldi:

— Senin adın Ali mi?

— Ali mi? Ne Alisi?. Ha, benim adım Ali...

— Soyadın da Akyürek...

— Kız nereden biliyorsun?

— Ali bey, Ali beyefendi, sizin muamelenizi ben tamamladım.

— Var git kız, ben evli değilim...

— Yok canım, nikâh muamelesi değil, miras muamelesi..

Şaştım, kızın omuzunu tuttum:

— Ay sen biliyor musun her şeyi?

— Elbette.

— Kız sen ne iyi kızmışsın! Yan yan evvelâ bana, sonra pamuk gibi yumuşak, somun gibi sıcak omuzunu sıkıp okşayan elime baktı:

— Senin bu muamelen de ne oluyor?

— Hangisi? Ha, mala bakıyorum da! dedim.

Fakat yüzüm kıpkırmızı oldu. Bir anda bütün cesaretimi kaybedecek gibi oldum, elimi çektim. Güldü:

— Tamam! dedim. Şimdi gelelim işimize... Buyurun sizi beyefendinin odasına alayım. Nerede ise gelir: Bir yere kadar gitti.

Hemen tahta duvarın bir tarafını yufka koparır gibi çekip kopardı, kapı gibi bir yerden çıktı, önüme düştü:

— Buyur, gel arkamdan...

Aynanın
BÜYÜK ZEVKİ

Bir bayan aynasının karşısında tenının mat kaldığını, simasından goz kamaştiran bir gençlik taşdığını, hulâsa hiçbir kusuru bulunmadığını görürse, ondan büyük zevk ne olabilir?

Bu zevki kendisine temin eden "callıgenique" evsafa mâlik Louis Philippe ANGELUS pudrasıdır. Çunku inceliği harikulâdedir, cıld ustüne iltısakı mükemmeldir. duzgünlüğu fevkalâde olduğundan, yüz üstünde hıçbır ız bırakmaz; çok yüksek olan nufuz kabiliyeti, cildin teneffüsüne asla mâni olmaz.

Louis Philippe

Yüksek Evsafta Guzellik Mustahzaratı

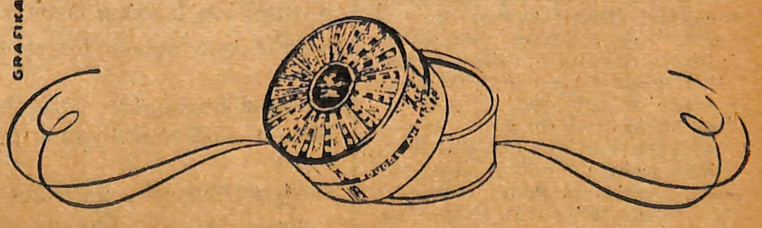

Haydarpaşadan Köprüye gelinceye kadar vapur oldukça sallanmış olduğu halde benim başım dönmemişti. Fakat kırmızı siyahlı, incecik bir elbise ile, şu önümde gidiveren kız, beni bir hal etti: Başım döndü, midem döndü, safram kabardı.

— İşte burası, buyurun girin!

Geniş, aydınlık odanın perdelerini biraz örttü, sonra masa üzerindeki ceviz bir kutuyu önüme tutarak ikram etti:

— İçmem, sağol! dedim, oturduğum koltuktan tatlı tatlı ona baktım.

— O halde ben yakayım, dedi. Nasıl, memlekette sarı kıyım tütünler var mı?

— Var, lâkin köylü içiyor, biz kasabada sarı tütün görmüyoruz ki...

Dalgın dalgın, iri gözlerini gözlerime dikerek bana bakıyordu:

— Evli misiniz?

— Hayır, dedim! Lâkin niyetim var, bunca yıl çamaşırımı kendim yıkadım, ütümü de kendim ütüledim.

— Bundan sonra ne yapacaksınız, anlayamadım.

— Evleneceğim, artık ütüyü de, yamayı da, bulaşığı da karı yapar.

— Yani nikâhlı karımız mı?

— Elbette ya, kadın milletinin başka ne işi var?

Güldü, yavaş yavaş bir adımlık mesafeye kadar yanıma geldi:

— Hani şöyle, aşk maşk başınızdan geçti mi?

— Yok canım, öyle şeyler bizden ırak olsun, aşk dediğin şeytan şerbeti... İçince insanın başını döndürüyor.

Birdenbire elini uzattı, yanağımın bir tarafını iki parmağı ile sıkıştırarak çekip bıraktı:

— Hay güzel çocuk hay!.. İstanbula sen ilk defa mı geliyorsun?.

— Evet, ilk defa... Trenden vapura, vapurdan buraya geldim. Daha otel bile tutmadım.

— Oteli ne yapacaksın, ben bizim pansiyonda sana bir oda ayırtayım, orada yatarsın. Çok rahattır.

— Parası ne kadar?

— Ucuz, ayda beş lira..

— Aman kaçırmayalım, ben kasabadan gelirken İstanbulda otellerin geceliği 2 lira imiş diye duydum.

— Bak, beni sana Allah gönderdi, iyi ki sordum...

— Ya, ya!..

Bu sırada dışarıda bir gürültü oldu, içeriye bir hademe girdi:

— Muhtar bey geliyor! dedi.

Tombul kız: "Senin müdür bey!„ diyerek göz kırptı, sonra eğildi, kulağıma fısıldadı:

— Giderken bana uğra, beraber çıkalım.

— Eksik olma kız, sen ne iyi imişsin kız...

Vay benim kısa bacaklı tavuğum!. Beni andavallının biri sandı: "Yolar mıyım, yolarım!„ dedi. Yağma yok, hele bakalım, taşralının fendi, İstanbulluyu yendi, bir görelim... Ben adama zırnık bile koklatmam.

Az sonra müdür içeri girdi, dışarıda fısıldaşılar olacaklar ki daha eşikten içeriye adım atar atmaz:

— Arkası var —

TÜRK MEŞHURLARI

ANSİKLOPEDİSİ

Edebiyatta, Sanatta, İlimde, Harpte, Politikada ve her sahada şöhret kazanmış olan TÜRKLERİN HAYATLARI ESERLERİ

YAZAN: İBRAHİM ALÂETTİN GÖVSA

Bu emsalsiz eser tamamlandı. Eksik fasiküllerinizi varsa bayiinizden tedarik ediniz, ve hususi surette imal ettirdiğimiz lüks cilt kapaklarile mücellidinize ciltlettiriniz.

Türk Meşhurları Ciltleri

Nefis bir surette ciltli olarak piyasaya çıkmıştır. Fiyatı: Türkiyenin her tarafında (9) liraya satılacaktır. Bu emsalsiz eserden kütüphanenizi mahrum etmeyiniz ve şimdiden bayiinize sipariş ediniz. (9) liralık posta havalesi gönderenlere ciltlerimiz taahhütlü olarak kırılmaz ambalâj içinde gönderilir. Türkiye hudutları haricindeki memleketler için ciltlerimizin satış fiyatı (10) liradır.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite Karşı

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.
Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Evli bir genç bayan nasıl GÜZELLEŞTİ VE MES'UT OLDU?

Bayan G...

"Yalnız bir ay evveline kadar cazibesizsiz ve kıymetsizdim" diyor.

25 yaşında idim. «Bir kenara bırakılmaktan» korkmağa başlamıştım.. Sık sık dans salonlarına devam etmeği tecrübe ettim. Fakat hiç bir erkeğin nazarı dikkatini celbedemiyordum. Henüz evlenmiş benden genç bir arkadaşım bana bir sır tevdi etti: «Erkeklerin takdir nazarlarını çeken taze, nermin ve açık bir cild ve şayanı perestiş bir tendir. Bu yeni ve şayanı hayret güzellik reçetesini sen de tecrübe et» dedi. Şimdi zevcimi ilk nazarda takdir ettiği göz kamaştıran bir tazelikteki genç ve nermin tenim olduğunu itiraf ediyor.

Yaptığım şudur:

«Her akşam, yatmazdan evvel cild gıdası olan penbe renkteki Tokalon Kremini kullandım. Terkibinde, bütün dünyada meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşf ve cild hüceyrelerinden istihraç edilmiş kıymetli bir unsur vardır. Siz uyurken o, cildi besler ve güzelleştirir. Sabahları da yağsız beyaz renkteki Tokalon Kremini kullandım. Birkaç gün zarfında cildim, kadife gibi yumuşak, gül yaprağı gibi taze ve nermin bir hal aldı, açık mesamelerim sıkılaştı ve siyah noktalarla gayri saf maddeler kayboldu.»

Erkekler SİZİ cazip ve sehhar buluyorlar mı? Aksi takdirde hemen bugünden cild gıdası olan Tokalon Kremini kullanarak letafetinizi arttırınız ve tenînize hayat ve taravet veriniz. Tokalon kremlerini, cild için bedeniyi hiç bir unsuru ihtiva etmiyen adi güzellik kremleri ile karıştırmayınız.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 R. Posta kutusu 622, İstanbul.

Karikatür

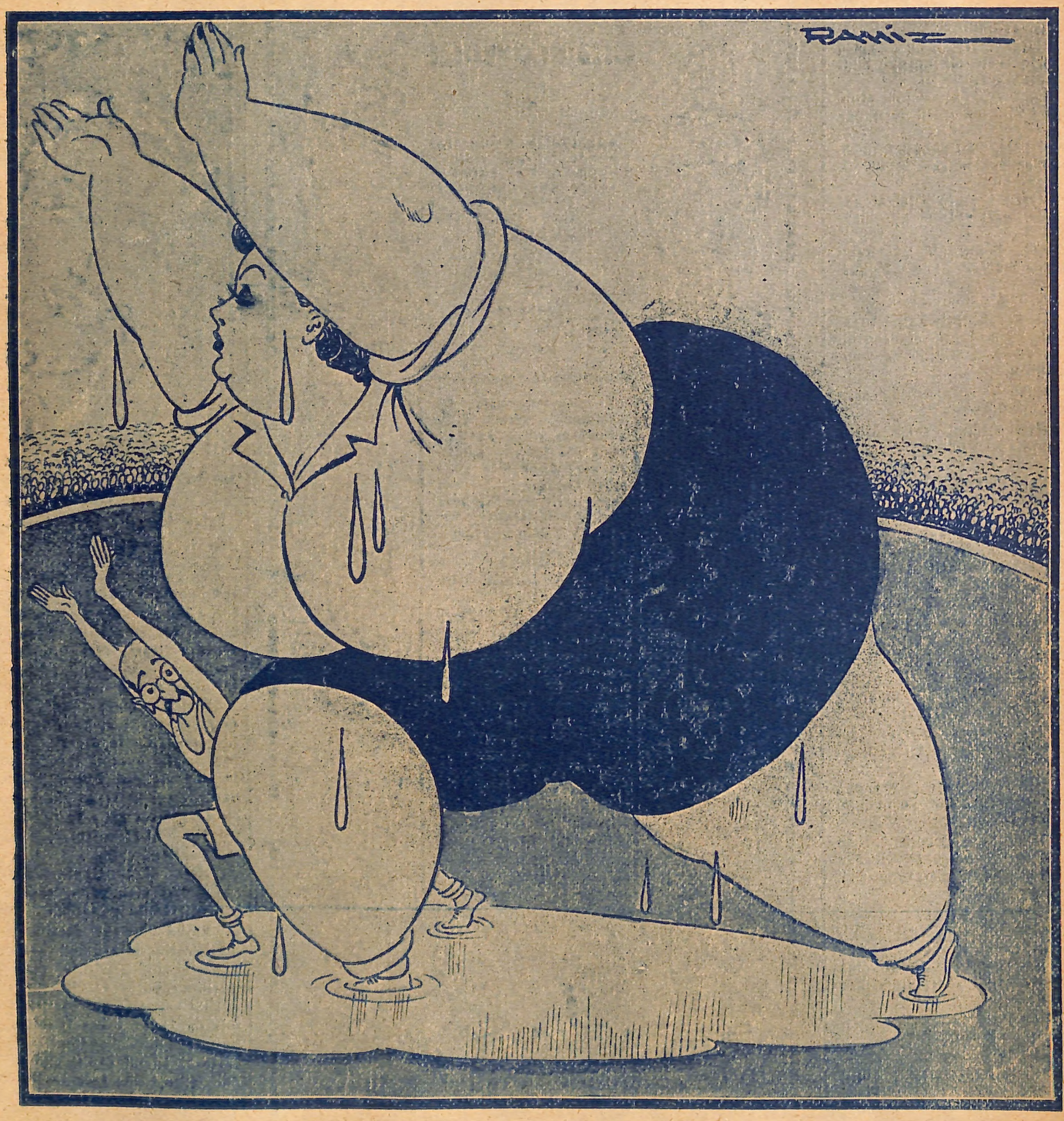

TOMBUL TEYZE SPOR BAYRAMI HAZIRLIKLARINDA:

Sıska dayı — Karıcığım, biraz daha terlersen yüzme yarışlarını da burada yaparız!..

TİT POSTASI

Küçükkuyu: Enver Sönmez:

S — Tombul Teyzeciğim, sizi tanıdığımdanberi resimlerinizi hep Ramize yaptırıyorsunuz. Herkesin hakkı olan bu işi niçin tek ele veriyorsunuz. Ramizle ünsiyetniz bu kadar ileri mi?

C — Benim resmim herkese keyif veriyormuş. Keyif maddelerinin de Tekel tarafından dağıtılması kanunidir. Ramizin fabrikası bu işi en iyi yaptığı için ona bıraktım!

Tire: Sami Falakalı:

S — Tombul Teyze, 19 Mayıs spor bayramında sizinle yüz metre sürat koşusuna iştirak etmek istiyorum; şimdiden antrenmanınızı geliştiriniz.

C — Yaya kaldın Tire ağası, yüz metre benim arkamla göbeğim arasındaki mesafedir!.

Kadıköy: Alis Gümüşi:

S — Sorması ayıp teniniz ne renk, esmer mi, beyaz mı?

C — Tam vücuduma göre: Fildişi rengi!.